

Arrest

nr. 340 562 van 5 februari 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 BRUSSEL

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 23 januari 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 januari 2026.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 februari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat Z. CHIHAOUI.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, verzoekt op 4 december 2025, vanuit het transitcentrum Caricole, om internationale bescherming. Op 13 januari 2026 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag per drager aan verzoeker ter kennis wordt gebracht, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Pakistaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn van het dorp Saka, nabij Gujrat in de provincie Punjab. U bent lid van de partij PTI van Imran Khan en u was kandidaat van deze partij voor de verkiezingen van councillor van het dorp in 2018 en 2022. U werd de eerste keer niet verkozen. De tweede keer stak de tegenpartij, zijnde de mensen van de partij Noon League, de stembussen in brand. U zou ook betrokken zijn in een landdispuut met diezelfde mensen van de partij Noon League. Op 21 augustus 2022

zouden ze u en familieleden, die onderweg waren naar een meeting van de PTI, hebben aangevallen. Echter werd u samen met uw broers nadien aangeklaagd door de mensen van de tegenpartij die connecties zouden hebben bij de politie. U diende zich sindsdien met regelmaat bij de rechtbank te melden, iets wat de tegenpartij regelmatig in weg stond door u onderweg aan te vallen en te bestelen. Uiteindelijk kon u in augustus 2024 Pakistan verlaten. U vond werk in de Verenigde Arabische Emiraten (VAE). In oktober 2024 werd u in Pakistan als voortvluchtig beschouwd. U kan daarom niet meer terugkeren naar Pakistan. In de VAE verloor u uw werk en uw verblijfsvergunning en u diende naar Pakistan terug te keren. U wist echter een visum voor Europa te regelen en kwam vanuit de VAE op 3 november 2025 aan in de luchthaven van Zaventem. De grenspolitie hield u tegen en annuleerde uw visum omdat u geen duidelijk reismotief had. U ging in beroep tegen deze beslissing. Later, op 4 december 2025, diende u dan een verzoek tot internationale bescherming in. Bij aankomst in België was u in het bezit van uw Pakistaans paspoort, een identiteitsbewijs en een verblijfskaart voor de VAE. Verder legt u ter staving van uw verzoek volgende stukken voor die u vernoemde tijdens het persoonlijk onderhoud van 6 januari 2026: een attest van uw werkgever in de VAE; een FIR van 24 augustus 2022 in het Urdu; een Statement of Process Server on Oath van 18 september 2024 in het Engels; foto's van uw broer en foto's van uw zoon en een artikel van de BBC over de situatie in Pakistan. Na het persoonlijk onderhoud voegde u daar zonder enige verdere toelichting nog volgende stukken aan toe: een medisch document betreffende uw broer A. A. van oktober 2022 en enkele stukken van oktober 2022.

B. Motivering

U maakt géén elementen kenbaar waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Het CGVS stelt evenmin dergelijke noden vast. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend.

Op basis van uw verklaringen en onderzoek van alle elementen in uw dossier wordt door het CGVS geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft. Immers kan aan uw relaas geen geloof worden gehecht om onderstaande redenen:

Laattijdige asielaanvraag

U kwam op 3 november 2025 België binnen en u diende pas op 4 december 2025 een verzoek om internationale bescherming in zonder dat u daar een redelijke verklaring voor kan geven. Aldus geeft u geen blijk van een nood te hebben aan internationale bescherming. U zegt dat u niet wist dat u in het gesloten centrum een verzoek om internationale bescherming zou kunnen indienen (CGVS p.3). Dat u dit niet zou geweten hebben is niet aannemelijk daar u wel bewust een beroepsprocedure startte tegen de beslissing uw toeristenvisum in te trekken (zie administratief dossier). Daartoe had u een advocaat geraadpleegd en dat die u niet zou hebben gesproken over de mogelijkheid om een verzoek in te dienen, is niet aannemelijk.

Het CGVS verwijst verder naar het rapport van de luchtvaartpolitie waaruit blijkt dat u bij aankomst op geen enkele wijze aangaf problemen te kennen in Pakistan en een nood aan internationale bescherming te hebben.

Bovendien werden u op 3 november 2025 ook enkele vragen voorgelegd, waaronder de vraag 'Do you have any reason why you could not return to your countr of origin?' waarop u toen geen antwoord wilde geven.

Vertrek met uw eigen paspoort

Aangezien u Pakistan verliet met uw eigen paspoort en een officieel visum om in de VAE te gaan werken, nam u een risico dat u werd gedetecteerd door de Pakistaanse overheidsdiensten op de luchthaven. Dat u dit risico nam maakt het ongeloofwaardig dat u in Pakistan werkelijk werd gezocht door de Pakistaanse autoriteiten, zoals u beweert.

Tegenstrijdige verklaringen

U legde verschillende tegenstrijdige verklaringen af tijdens de asielprocedure die de geloofwaardigheid verder teniet doen.

- 1. U legt een beslissing van de rechter neer waarin u na uw vertrek uit Pakistan als voortvluchtig wordt verklaarden die beslissing zou u in Dubai zijn toegezonden via een neef die ze u bezorgde via whatsapp (CGVS p.7 en 9). Het betreft **geen veroordeling of definitief vonnis**, zegt u (CGVS p.9). Nochtans had u in de vragenlijst van het CGVS voordien aangegeven dat u in Pakistan **officieel veroordeeld** was (Vragenlijst CGVS vraag 2). U verklaarde toen dat u de documenten van de rechtszaak zou proberen te bekomen en dat ze dus nog niet in uw bezit waren. U hebt de beslissing in elk geval niet voorgelegd bij het indienen van uw*

verzoek om internationale bescherming, maar pas na het persoonlijk onderhoud van 6 januari 2026, wat de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen verder sterkt.

2. U zegt dat u aangeklaagd wordt omdat u bepaalde personen **geslagen en mishandeld** hebt en **de muren rond een stuk grond beschadigde** (CGVS p.8). U had voordien in de vragenlijst van het CGVS nochtans verklaard dat er een valse aanklacht was tegen u omdat **iemand gedood** was (Vragenlijst CGVS vraag 2). U daarop gewezen zegt u vaag dat de tegenpartij later hun eigen mensen gedood zou hebben en u daarvan beschuldigde (CGVS p.9). Dat komt niet overtuigend over dat u nu plots zegt dat de tegenpartij eigen mensen zou hebben gedood. In elk geval kan u daarvan geen stukken voorleggen.

3. U zegt dat u na het gebeuren op 21 augustus 2022 gewoon **twee jaar thuis bleef** tot u in augustus 2024 Pakistan verliet (CGVS p.10). Nochtans liet u in de vragenlijst van het CGVS uitschijnen dat u na het incident in 2022 **niet meer thuis verbleef**, maar was weggetrokken. U stelde expliciet 'we waren in ons eigen land weggelopen' (Vragenlijst van het CGVS vraag 3).

4. U zegt dat u **opkwam voor de partij PTI in de lokale verkiezingen van councillor van het dorp in 2018 en 2022** (CGVS p.13). Daarvoor had u een lidkaart zegt u. Nochtans had u voordien in de vragenlijst van het CGVS aangegeven dat u **enkel aanhanger was van de PTI** en dat u **niet actief** was (Vragenlijst van het CGVS vraag 3). Indien u zich effectief kandidaat stelde mag verondersteld worden dat u dat zo aangeeft wanneer u gevraagd wordt naar de redenen waarom u Pakistan verliet. Bovendien verklaart u dat u zich in 2022 een tweede keer verkiesbaar stelde voor de lokale verkiezingen en dat daarbij de stembussen met stembiljetten door de tegenpartij in brand werden gestoken (CGVS p.13). Dat is een ernstig incident en u vermeldde dat niet in de vragenlijst van het CGVS waar u naar de redenen van uw vertrek werd gevraagd (Vragenlijst van het CGVS vraag 3 en 5). In elk geval kon u niets voorleggen dat dit ernstige incident kan staven, noch een politierapport, noch enige mediaverslaggeving (CGVS p.14). Ten slotte merkt het CGVS op dat u inhoudelijk de PTI, haar ideologie en uw visie niet veel verder kan beschrijven dan het opkomen voor de gewone en de arme mensen en het zoeken naar oplossingen voor hen (CGVS p.12 en 16).

Gebrek aan overtuigend bewijs

U kan geen enkel stuk neerleggen waaruit uw activiteiten voor de PTI blijken (CGVS p.14). Noch kan u aangeven of ergens een eventueel objectieve bron kan gevonden worden waarin uw kandidatuur zou vermeld worden (CGVS p.14 en 15). Uit de stukken die u wel voorlegde blijkt nergens dat u actief was voor de PTI.

U zegt dat u wilde klacht indienen nadat u en uw familieleden werden aangevallen (CGVS p.9). Maar de politie zou pas een registratie hebben willen in orde maken indien u een medisch rapport kon voorleggen. Dit lijkt een loze bewering. Het CGVS ziet niet in waarom een medisch rapport een voorwaarde zou kunnen zijn om een klacht te kunnen indienen.

De stukken die u wel wist voor te leggen, kunnen niet overtuigen of een ander licht werpen op de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ten eerste legt u enkel kopieën voor die door het mogelijks knip- en plakwerk slechts een beperkte bewijswaarde hebben.

Ten tweede verwijst het CGVS naar informatie waaruit blijkt dat het in Pakistan gemakkelijk is om valse en/of vervalste documenten te verkrijgen (zie de **COI Focus Pakistan: Corruptie en documentenfraude** van 02 december 2025 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_pakistan_corruptie_en_documentenfraude_2025_1202.pdf).

Ten derde voegde u via mail pas op 7 januari 2026 documenten toe aan uw dossier. Tijdens het persoonlijk onderhoud op 6 januari 2026 gaf u aan over bepaalde documenten te beschikken, zijnde een attest van uw werkgever in de VAE; een FIR van 24 augustus 2022 in het Urdu; een Statement of Process Server on Oath van 18 september 2024 en het Engels; foto's van uw broer en foto's van uw zoon en een artikel van de BBC over de situatie in Pakistan. U werd expliciet gevraagd of dat alle stukken waren en u bevestigde dat (CGVS p.6). Maar na het persoonlijk onderhoud voegde u daar zonder enige verdere toelichting nog stukken aan toe. Dat is niet ernstig. Indien u over nog extra documenten beschikt mag verwacht worden dat u die toelicht. Het CGVS verwijst hier naar haar website waarop duidelijk wordt aangegeven dat het belangrijk is om de relevantie van toegevoegde stukken aan te duiden en er is een inventaris te vinden die kan gebruikt worden om stukken toe te lichten.

Gezien de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen kan aan de voorgelegde Pakistaanse stukken geen geloof worden gehecht.

Daarbij kan worden opgemerkt dat het Engelstalige Statement of Process Server on Oath uw naam enkel als R. wordt meegedeeld, terwijl kan verwacht worden dat uw volledige naam zou worden vermeld zoals die officieel op uw paspoort geregistreerd is, zijnde U. M. R.

De brief van uw werkgever in de VAE doet geen afbreuk aan de vaststellingen in deze beslissing.

Het BBC artikel gaat over de algemene situatie en doet eveneens geen afbreuk aan de vaststellingen in deze beslissing.

De foto's van uw zoon en uw broer die gewond zijn staven evenmin uw verklaringen. Nergens uit de foto's kan worden opgemaakt wat de verwondingen precies zijn, van wanneer ze dateren of wat de oorzaak van de verwondingen precies was. Het medisch attest op naam van uw broer toont niet aan wat de oorzaak van zijn fractuur was.

Subsidiaire Bescherming

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Pakistan: Security situation** van 25 juni 2024, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_pakistan_security_situation_20240625_0.pdf en de **EUAA Pakistan Country Focus** van december 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-12/2024_12_EUAA_COI_Report_Pakistan_Country_Focus.pdf) blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder de uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de veiligheidssituatie in Pakistan in 2023 verslechterd is ten opzichte van de jaren daarvoor. De cijfers voor 2023 wijzen op een toename van het aantal incidenten en burgerslachtoffers in vergelijking met 2022. Deze trend zet zich verder in de eerste helft van 2024. Er is sprake van veranderde terreurtactieken, de wederopstanding van de Pakistaanse Taliban, en een toename in spanningen tussen soennieten en sjjieten, welke een toename van aanslagen in het land tot gevolg hadden. Daarnaast heeft de machtsovername door de taliban in buurland Afghanistan een impact gehad op het geweld in Pakistan, onder andere door het heen-en-weer reizen van militanten. Het noordwesten van Pakistan wordt geteisterd door opflakkerend geweld, voornamelijk gepleegd door militanten van Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP), en in mindere mate ISKP. De overgrote meerderheid van veiligheidsincidenten vinden plaats in de provincies Khyber Pakhtunkwa en Balochistan. Dit conflict is eerder lokaal van aard en speelt zich hoofdzakelijk af in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Andere regio's in Pakistan werden veel minder getroffen door veiligheidsincidenten, zoals bijvoorbeeld in de provincies Punjab, Islamabad en Gilgit-Baltistan.

De periode 2023 en begin 2024 werd gekenmerkt door een woelig politiek klimaat. Voormalig eerste minister Imran Khan trachtte de provinciale verkiezingen, die voorzien waren voor oktober 2023, te vervroegen door de provinciale parlementen van Punjab en Khyber-Pakhtunkwa te ontbinden in januari 2023. Khan kondigde massaprotesten aan in mei 2023. Op 9 mei 2023 werd Khan gearresteerd op beschuldiging van corruptie, wat leidde tot een toename van geweldsincidenten (protesten, aanvallen tegen veiligheidspersoneel en het viseren van de woningen van hooggeplaatste militairen). Op 5 augustus 2023 werd Khan veroordeeld tot drie jaar gevangenisstraf voor het verkopen van staatsgeschenken die hij kreeg in officiële hoedanigheid, maar in beroep werd zijn straf opgeschort. Op 21 oktober 2023 keerde voormalig eerste minister Nawaz Sharif terug naar Pakistan na een verbanning van vier jaar. Op 13 januari 2024 besliste het Hooggerechtshof dat de PTI niet langer gebruik mocht maken van de cricketbat als verkiezingssymbool, waardoor de leden moesten deelnemen als onafhankelijke kandidaten. Op 30 januari 2024 werd Khan veroordeeld tot een gevangenisstraf van tien jaar voor het vrijgeven van staatsgeheimen en de volgende dag werden hij en zijn vrouw veroordeeld tot een gevangenisstraf van veertien jaar voor het verkopen van staatsgeschenken. De verkiezingen vonden plaats op 8 februari 2024 onder communicatie blackout, opgelegd door de overheid. De

onafhankelijke kandidaten gesteund door Khan wonnen de meeste zetels in het parlement, gevolgd door PML-N en PPP. PML-N en PPP vormden een coalitie en op 3 maart 2024 werd Shehbaz Sharif aangesteld voor een tweede termijn als eerste minister. De PTI deed een oproep tot protesten om de verkiezingsuitslag aan te kaarten en stelde in beroep te gaan tegen de verkiezingsresultaten. Dit woelige politieke klimaat heeft bijgedragen tot een stijging van de veiligheidsincidenten in 2023 en de eerste drie trimesters van 2024. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend kan zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in het land van herkomst van verzoeker, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar hij afkomstig is. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

De provincie Punjab in het oosten van Pakistan wordt beschouwd als het politieke en economische centrum van Pakistan. Naast de TTP waren ook anti-India groepen zoals Jaish-e Muhammad (JeM) en militanten uit Balochistan aanwezig in Punjab. Punjab is de dichtstbevolkte provincie van Pakistan en had in 2017 een geschat inwonersaantal van bijna 110 miljoen inwoners. Meer dan de helft daarvan leeft in rurale gebieden.

Volgens ACLED werden er in 2023 70 veiligheidsincidenten gemeld, waarvan 21 incidenten werden gecodeerd als 'battles', zes incidenten als 'explosions/remote violence' en 58 incidenten als 'violence against civilians'. In het eerste trimester van 2024 werden er volgens ACLED vijftien veiligheidsincidenten gemeld. PIPS registreerde in 2023 zes aanvallen die door gewapende groeperingen uitgevoerd werden tegenover drie in 2022. PICSS registreerde voor deze periode veertien incidenten in vergelijking met drie in 2022. CRSS, dat rapporteert over militante aanvallen en geweld gelinkt aan antiterrorisme operaties, registreerde in 2023 47 veiligheidsincidenten, en in de eerste negen maanden van 2024 38 veiligheidsincidenten. Er werd gerapporteerd dat de TTP in januari 2024 een militante vleugel 'Istrna' oprichtte met als doel het uitvoeren van aanvallen op veiligheidspersoneel in de provincie Punjab. Het geweld dat plaatsvond is in hoofdzaak doelgericht van aard, waarbij de veiligheidsdiensten en de overheid in het algemeen de voornaamste doelwitten waren. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Punjab in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

Er wordt gemeld dat een groep van 21 Pakistaanse Hindoes in augustus 2024 Punjab verlaten hebben naar India omwille van bezorgdheid over mogelijke aanvallen tegen Hindoes. Er was geen andere informatie voorhanden over interne of externe ontheemding veroorzaakt door een conflict binnen of buiten de provincie Punjab.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Punjab in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Punjab een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Pakistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 48/3 en

48/6, § 4 en 5, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Uit een lezing van het verzoekschrift kan met enige welwillendheid worden afgeleid dat verzoeker eveneens de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht.

Na een theoretische uiteenzetting inzake de door hem geschonden geachte bepalingen en beginselen, betwist verzoeker de door de commissaris-generaal verrichte beoordeling van de geloofwaardigheid van zijn relaas. Vooreerst hekelt verzoeker in dit verband de evaluatie van zijn persoonlijke geloofwaardigheid. Concreet benadrukt hij dat de verwerende partij de geloofwaardigheid van zijn relaas in vraag stelt op basis van tegenstrijdigheden in zijn verklaringen inzake zijn juridische status in Pakistan en de werkelijke aard van de beschuldigingen die tegen hem worden geuit, alsook op basis van het gebrek aan bewijs omtrent zijn politieke affiliatie en de beperkte bewijswaarde die wordt toegekend aan de door hem voorgelegde stukken. Hij meent dat een dergelijke beoordeling echter berust op een overdreven strenge en onjuiste lezing van het administratief dossier, waarbij geen rekening wordt gehouden met de specifieke context van politieke vervolging in Pakistan en zijn precaire situatie als verzoeker om internationale bescherming in detentie. Volgens hem heeft de commissaris-generaal, door van hem te verwachten dat hij elke twijfel boven elke redelijkheid wegneemt, een bewijsstandaard gehanteerd die buitensporig strikt en onhaalbaar is voor een verzoeker om internationale bescherming in zijn situatie. Wat betreft de vermeende tegenstrijdigheid inzake zijn juridische status en de exacte aard van zijn beschuldigingen, verliest de verwerende partij – aldus verzoeker – uit het oog dat hij een juridische leek is die geconfronteerd werd met complexe strafrechtelijke procedures in zijn land van herkomst, die bovendien gebaseerd zijn op valse beschuldigingen, zijnde de FIR's, die door de tegenpartij worden gemanipuleerd. Luidens het verzoekschrift kan het feit dat verzoeker deze zaken door elkaar haalt niet worden gelijkgesteld aan een indicator van gebrek aan geloofwaardigheid, maar dient dit gezien te worden als een gebrek aan juridische kennis, te meer daar hij expliciet zijn wens te kennen gaf om de processtukken te verkrijgen. Hij benadrukt dat de kern van zijn relaas, zijnde dat hij strafrechtelijk wordt gezocht wegens politiek gemotiveerde en valse beschuldigingen, derhalve consistent is gebleven. Voorts hekelt verzoeker dat de door hem neergelegde documenten bewijswaarde worden ontzegd op basis van het feit dat dit kopieën betreffen, vanwege het land van uitgifte en omdat zij zijn relaas niet kunnen staven. Hij benadrukt dat de verwerende partij, behoudens de raadpleging van een rapport over vervalste documenten in Pakistan, geen melding maakt van enige ondernomen stappen om zich te vergewissen van de pertinentie en de authenticiteit van zijn documenten. Verzoeker voegt hieraan toe dat het, gelet op de bijzondere kwetsbaarheid die de situatie van verzoekers om internationale bescherming kenmerkt en de grote moeilijkheden bij het verkrijgen van bepaalde bewijzen in dergelijke contexten, ondenkbaar is om van hem te verwachten dat hij alle noodzakelijke documenten voorlegt. Hij besluit dat hem het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend, daar hij een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn verzoek te staven, zijn verklaringen coherent en aannemelijk zijn in het licht van de algemene situatie van PTI-leden in Punjab en zijn algemene geloofwaardigheid niet fundamenteel is aangetast door louter semantische onnauwkeurigheden.

Vervolgens meent verzoeker in dit verband dat er geen rekening werd gehouden met de context van politieke vervolging in Pakistan. Hij benadrukt dat zijn vermeend risico op vervolging of ernstige schade verworpen wordt op grond van een algemene analyse van de veiligheidssituatie in de provincie Punjab, waarbij wordt gesteld dat het geweld aldaar doelgericht is en de provincie in zijn geheel een laag aantal veiligheidsincidenten heeft. Volgens verzoeker getuigt deze beoordeling echter van een gebrek aan zorgvuldigheid en een onderschatting van de specifieke politieke realiteit waarmee leden van de PTI worden geconfronteerd sinds de machtswissel en de arrestatie van Imran Khan. Enerzijds maakt de commissaris-generaal hier een, aldus verzoeker, ongerechtvaardigd onderscheid tussen de algemene veiligheidssituatie en het voorhanden zijn van willekeurig geweld en de gerichte politieke vervolging. Verzoeker hekelt dat de commissaris-generaal het bestaan van een politiek woelig klimaat en een toename van incidenten na de arrestatie van Imran Khan erkent, maar het specifiek risico dat lokale PTI-kaders lopen minimaliseert. Luidens het verzoekschrift bevestigen talrijke rapporten van regionale en internationale mensenrechtenorganisaties nochtans de systematische repressie van tegenstanders van het regime. Verzoeker besluit dat de commissaris-generaal, door de situatie in Punjab louter kwantitatief te beoordelen, de kwalitatieve aard van de dreiging, zijnde een systematische campagne van intimidatie, arrestaties en gerechtelijke pesterijen door de staat en de regerende partij, miskent en dat er aldus een onvolledige beoordeling gemaakt werd van de socio-politieke context in Pakistan. Anderzijds meent verzoeker dat de verwerende partij ten onrechte veronderstelt dat hij bescherming zou kunnen krijgen van de Pakistaanse autoriteiten. Hij betoogt dat de verwerende partij in de bestreden beslissing zijn beweringen omtrent het gebrek aan effectiviteit, onafhankelijkheid en integriteit van de Pakistaanse autoriteiten impliciet verwerpt door te stellen dat niet in te zien valt waarom een medisch rapport een voorwaarde zou kunnen zijn om een klacht te kunnen indienen en dit een loze bewering betreft. Onder verwijzing naar een rapport van de Mensenrechtenraad van de Verenigde Naties inzake de situatie in Pakistan, meent verzoeker dat *in casu* de onafhankelijkheid en effectiviteit van de nationale rechtsmiddelen in Pakistan gecompromitteerd zijn door de nauwe banden van de autoriteiten met het dominante politieke regime, waardoor er geen sprake is van effectieve staatsbescherming. Hij oppert dat het in dit verband des te pertinent is om eraan te herinneren dat

hij heeft aangevoerd dat er valse klachten tegen hem werden ingediend en dat de politie samenwerkte met de tegenpartij. Hij stelt dat, hoewel de verwerende partij deze beweringen verwierp wegens hun vermeende ongegrondheid, deze beweringen niettemin coherent en aannemelijk zijn in het licht van deze algemene informatie, waaruit blijkt dat het instrumentalisieren van wetten inzake smaad, blasfemie of terrorisme, alsook het indienen van valse FIR's, wijdverbreide praktijken vormen om de oppositie te censureren. Hij besluit dat het van een gebrek aan realisatiezin getuigt om van hem te verwachten dat hij bescherming zoekt bij diezelfde politie die hem zoekt als voortvluchtige en die de belangen van *Noon League* dient.

Daarnaast betoogt verzoeker dat artikel 3 van het EVRM zou geschonden worden indien hij terug zou moeten keren naar Pakistan. In deze betoogt verzoeker dat het *in casu* vaststaat dat hij in zijn land van herkomst strafrechtelijk wordt gezocht wegens politiek gemotiveerde aanklachten, gelet op de valse FIR, en dat hij onvermijdelijk zou worden gearresteerd door de politie, die – zoals blijkt uit de eerder aangehaalde landeninformatie – nauwe banden heeft met de regerende politieke tegenstanders (PML-N) en zich schuldig maakt aan systematische mishandeling van politieke dissidenten. Hij oppert dat hij bijgevolg een concreet risico loopt om tijdens zijn detentie onderworpen te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen. Volgens hem hebben het mensenrechtencomité van de Verenigde Naties en diverse ngo's meermaals hun bezorgdheid geuit over het wijdverbreide gebruik van foltering en mishandeling in plaatsen van detentie door leden van de politie, in het bijzonder tegen politieke activisten van de oppositie, zijnde PTI. Hij vervolgt dat de bestreden beslissing louter een beoordeling bevat van de algemene veiligheidssituatie in Punjab, zonder een concrete, volledige en geïndividualiseerde analyse van voormeld specifiek detentierisico, hetgeen vereist is op basis van artikel 3 van het EVRM.

2.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat, vraagt verzoeker de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) "*als hoofdverzoek*" om de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, "*als subsidiair verzoek*" om de bestreden beslissing te hervormen en hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en "*als uiterst subsidiair verzoek*" om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier naar het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) terug te sturen voor bijkomend onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog, benevens de in het verzoekschrift aangehaalde en geciteerde informatie, geen bijkomende stukken bij het voorliggende verzoekschrift.

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. In de mate dat verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, stelt de Raad vast dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.5. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.6. Verzoeker betwist de bestreden beslissing in het geheel niet waar terecht wordt gesteld dat in zijn hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

2.3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.7.1. Verzoeker vreest bij terugkeer naar zijn land van herkomst, Pakistan, als lid van en kandidaat voor de partij PTI te worden vervolgd door aanhangers van de partij *Noon League*, met wie hij ook in een landdispuut verwickeld zat.

Blijkens de bestreden beslissing maakt verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in het Verdrag van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk. Vooreerst (i) oordeelt de commissaris-generaal dat er, omwille van verschillende redenen, geen geloof kan worden gehecht aan zijn problemen met aanhangers van de partij *Noon League*. Zo (a) wordt de geloofwaardigheid van zijn relaas ondermijnd door de laattijdigheid van zijn verzoek. Verder (b) wijst de commissaris-generaal op het feit dat verzoeker Pakistan verliet met zijn eigen paspoort, hetgeen eveneens moeilijk te rijmen valt met zijn vermeende problemen. Vervolgens (c) legt verzoeker tegenstrijdige verklaringen af inzake zijn relaas. Tot slot (d) stelt de commissaris-generaal een opmerkelijk gebrek vast aan een aantal stukken. Daarnaast (ii) kunnen de door verzoeker neergelegde documenten, omwille van de in de bestreden beslissing vervatte redenen, aan de voorgaande vaststellingen niets wijzigen.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De Raad stelt vast dat verzoeker er in het voorliggende verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Verzoeker beperkt zich tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van theoretische beschouwingen, het verwijzen naar algemene informatie en het tegenspreken van de bevindingen en gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt of ontkracht en een beweerd vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

2.3.7.2. Na grondige lezing van het dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.7.3. In eerste instantie treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat verzoekers problemen met aanhangers van de partij *Noon League*, omwille van verschillende redenen, niet geloofwaardig zijn.

2.3.7.3.1. Zo kan gewezen worden op volgende vaststellingen die de geloofwaardigheid van zijn beweerd problemen rechtstreeks ondermijnen.

Ten eerste wordt de geloofwaardigheid van verzoekers relaas ondermijnd door de laattijdigheid van zijn verzoek om internationale bescherming. In de bestreden beslissing wordt in dit verband op goede gronden het volgende geoordeeld:

“U kwam op 3 november 2025 België binnen en u diende pas op 4 december 2025 een verzoek om internationale bescherming in zonder dat u daar een redelijke verklaring voor kan geven. Aldus geeft u geen blijk van een nood te hebben aan internationale bescherming. U zegt dat u niet wist dat u in het gesloten centrum een verzoek om internationale bescherming zou kunnen indienen (CGVS p.3). Dat u dit niet zou geweten hebben is niet aannemelijk daar u wel bewust een beroepsprocedure startte tegen de beslissing uw toeristenvisum in te trekken (zie administratief dossier). Daartoe had u een advocaat geraadpleegd en dat die u niet zou hebben gesproken over de mogelijkheid om een verzoek in te dienen, is niet aannemelijk.

Het CGVS verwijst verder naar het rapport van de luchtvaartpolitie waaruit blijkt dat u bij aankomst op geen enkele wijze aangaf problemen te kennen in Pakistan en een nood aan internationale bescherming te hebben.

Bovendien werden u op 3 november 2025 ook enkele vragen voorgelegd, waaronder de vraag 'Do you have any reason why you could not return to your countr of origin?' waarop u toen geen antwoord wilde geven."

Verzoeker laat deze overwegingen, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, volledig onverlet, zodat ze bij gebrek aan enig dienstig en concreet verweer onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat verzoeker naliet dit te doen en talmde alvorens zulk verzoek in te dienen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijn hoofde en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d), van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor zijn algehele geloofwaardigheid.

Ten tweede wordt ook met de vaststelling dat verzoeker Pakistan verliet met zijn eigen paspoort en een officieel visum om in de Verenigde Arabische Emiraten te gaan werken afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van zijn relaas. Door dit te doen nam hij immers een risico dat hij zou worden gedetecteerd door de Pakistaanse overheidsdiensten op de luchthaven. Dat hij dit risico nam, maakt het ongeloofwaardig dat hij in Pakistan werkelijk werd gezocht door de Pakistaanse autoriteiten.

Ten derde legt verzoeker verschillende tegenstrijdige verklaringen af aangaande zijn problemen. De bestreden beslissing luidt in dit verband terecht als volgt:

"U legt een beslissing van de rechter neer waarin u na uw vertrek uit Pakistan als voortvluchtig wordt verklaard die beslissing zou u in Dubai zijn toegezonden via een neef die ze u bezorgde via whatsapp (CGVS p.7 en 9). Het betreft geen veroordeling of definitief vonnis, zegt u (CGVS p.9). Nochtans had u in de vragenlijst van het CGVS voordien aangegeven dat u in Pakistan officieel veroordeeld was (Vragenlijst CGVS vraag 2). U verklaarde toen dat u de documenten van de rechtszaak zou proberen te bekomen en dat ze dus nog niet in uw bezit waren. U hebt de beslissing in elk geval niet voorgelegd bij het indienen van uw verzoek om internationale bescherming, maar pas na het persoonlijk onderhoud van 6 januari 2026, wat de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen verder sterkt.

U zegt dat u aangeklaagd wordt omdat u bepaalde personen geslagen en mishandeld hebt en de muren rond een stuk grond beschadigde (CGVS p.8). U had voordien in de vragenlijst van het CGVS nochtans verklaard dat er een valse aanklacht was tegen u omdat iemand gedood was (Vragenlijst CGVS vraag 2). U daarop gewezen zegt u vaag dat de tegenpartij later hun eigen mensen gedood zou hebben en u daarvan beschuldigde (CGVS p.9). Dat komt niet overtuigend over dat u nu plots zegt dat de tegenpartij eigen mensen zou hebben gedood. In elk geval kan u daarvan geen stukken voorleggen.

U zegt dat u na het gebeuren op 21 augustus 2022 gewoon twee jaar thuis bleef tot u in augustus 2024 Pakistan verliet (CGVS p.10). Nochtans liet u in de vragenlijst van het CGVS uitschijnen dat u na het incident in 2022 niet meer thuis verbleef, maar was weggetrokken. U stelde expliciet 'we waren in ons eigen land weggelopen' (Vragenlijst van het CGVS vraag 3)."

Deze overwegingen zijn pertinent en draagkrachtig en vinden allen steun in het administratief dossier.

In het verzoekschrift betoogt verzoeker dat het feit dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij officieel veroordeeld werd en dat er een valse aanklacht tegen hem werd gedaan omdat iemand gedood was, terwijl hij bij het commissariaat-generaal verklaarde dat dit geen definitieve veroordeling betrof en dat hij aangeklaagd werd omdat hij bepaalde personen geslagen en mishandeld had en de muren rond een stuk grond beschadigde, het gevolg is van het feit dat hij een leek is in de juridische wereld die geconfronteerd werd met complexe strafrechtelijke procedures en hij de termen aldus door elkaar haalde en dat dit niet gezien kan worden als een tegenindicatie voor zijn geloofwaardigheid, te meer daar hij expliciet zijn wens te kennen gaf om documenten over de rechtszaak te bekomen. In eerste instantie stipt de Raad aan dat verzoeker geenszins kan worden gevolgd waar hij oppert dat het hier louter om semantische tegenstrijdigheden gaat. Verder oordeelt de Raad dat van iemand die beweert een gegronde vrees voor vervolging te hebben, onder meer omdat zijn belagers op vervalste wijze konden bekomen dat zij een klacht tegen hem konden indienen en er een rechterlijke beslissing tegen hem genomen werd, redelijkerwijze verwacht kan worden op de hoogte te zijn van de inhoud hiervan, ook indien men geen juridische kennis heeft. In geval van verzoeker is dit des te meer het geval, daar hij voor het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming reeds in het bezit zou zijn geweest van documenten ter staving hiervan. Wat betreft de rechterlijke beslissing, benadrukt de Raad dat verzoeker tijdens de administratieve procedure geenszins eenduidig was over wanneer hij deze bekwam. In deze herhaalt de Raad dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken inderdaad kenbaar maakte dat hij zou proberen documenten te bekomen inzake

de rechtszaak en dat deze toen niet in zijn bezit waren, terwijl hij de rechterlijke beslissing neerlegde bij het commissariaat-generaal en aldaar verklaarde dat hij dit bekwaam via familie toen hij nog in de Verenigde Arabische Emiraten woonde (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 7). Het louter hernemen van één versie van de afgelegde verklaringen kan hier geen verschoning bieden. Dat dit alles om valse beschuldigingen zou gaan, doet geen afbreuk aan het feit dat er wel een aanklacht tegen verzoeker zou zijn ingediend en er een beslissing door een rechter zou zijn genomen en dat verzoeker in het bezit zou zijn van documenten ter staving hiervan. Aldus kan aangenomen worden dat verzoeker kennis heeft van de inhoud van de vervalste klacht en rechterlijke beslissing tegen hem. Waar verzoeker tot slot oppert dat hij wel consistent bleef over de kern van zijn relaas, zijnde dat hij strafrechtelijk wordt gezocht wegens politiek gemotiveerde en valse beschuldigingen, merkt de Raad op dat de inhoud van de klacht en aard van de rechterlijke beslissing net deel uitmaken van de kern van zijn relaas. Aldus kan verzoeker geenszins gevolgd worden dat hij consistent is inzake de kern van zijn relaas. Te dezen onderlijnt de Raad bovendien nog dat elementen in het voordeel van de verzoeker om internationale bescherming niet noodzakelijk in de beslissing dienen te worden opgenomen (RvS 19 december 2007, nr. 178.032) en dat de commissaris-generaal niet het tegendeel moet bewijzen van hetgeen door verzoeker wordt opgeworpen, zou hij dat al kunnen.

Vervolgens merkt de Raad op dat de vaststelling in de bestreden beslissing, inzake verzoekers bewering dat de politie zijn klacht weigerde te registreren indien hij geen medisch rapport kon voorleggen, overtollig geacht dient te worden, zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoeker aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan.

Ten slotte oordeelt de Raad dat de door verzoeker tijdens de administratieve procedure neerlegde documenten niet in aanmerking kunnen worden genomen als bewijs van de door hem aangehaalde problemen. De bestreden beslissing luidt in dit verband als volgt:

“Ten eerste legt u enkel kopieën voor die door het mogelijks knip- en plakwerk slechts een beperkte bewijswaarde hebben.

*Ten tweede verwijst het CGVS naar informatie waaruit blijkt dat het in Pakistan gemakkelijk is om valse en/of vervalste documenten te verkrijgen (zie de **COI Focus Pakistan: Corruptie en documentenfraude** van 02 december 2025 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_pakistan_corruptie_en_documentenfraude_2025_1202.pdf).*

Ten derde voegde u via mail pas op 7 januari 2026 documenten toe aan uw dossier. Tijdens het persoonlijk onderhoud op 6 januari 2026 gaf u aan over bepaalde documenten te beschikken, zijnde een attest van uw werkgever in de VAE; een FIR van 24 augustus 2022 in het Urdu; een Statement of Process Server on Oath van 18 september 2024 en het Engels; foto's van uw broer en foto's van uw zoon en een artikel van de BBC over de situatie in Pakistan. U werd expliciet gevraagd of dat alle stukken waren en u bevestigde dat (CGVS p.6). Maar na het persoonlijk onderhoud voegde u daar zonder enige verdere toelichting nog stukken aan toe. Dat is niet ernstig. Indien u over nog extra documenten beschikt mag verwacht worden dat u die toelicht. Het CGVS verwijst hier naar haar website waarop duidelijk wordt aangegeven dat het belangrijk is om de relevantie van toegevoegde stukken aan te duiden en er is een inventaris te vinden die kan gebruikt worden om stukken toe te lichten.

Gezien de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen kan aan de voorgelegde Pakistaanse stukken geen geloof worden gehecht.

Daarbij kan worden opgemerkt dat het Engelstalige Statement of Process Server on Oath uw naam enkel als R. wordt meegedeeld, terwijl kan verwacht worden dat uw volledige naam zou worden vermeld zoals die officieel op uw paspoort geregistreerd is, zijnde U. M. R.

De brief van uw werkgever in de VAE doet geen afbreuk aan de vaststellingen in deze beslissing.

Het BBC artikel gaat over de algemene situatie en doet eveneens geen afbreuk aan de vaststellingen in deze beslissing.

De foto's van uw zoon en uw broer die gewond zijn staven evenmin uw verklaringen. Nergens uit de foto's kan worden opgemaakt wat de verwondingen precies zijn, van wanneer ze dateren of wat de oorzaak van de verwondingen precies was. Het medisch attest op naam van uw broer toont niet aan wat de oorzaak van zijn fractuur was.”

In het verzoekschrift betoogt verzoeker dat de commissaris-generaal, behoudens de verwijzing naar het feit dat de voorgelegde stukken kopieën betreffen, het raadplegen van algemene informatie inzake het voorhanden zijn van vervalste documenten in Pakistan en het stellen dat uit de foto's van de verwondingen van zijn zoon en broer niet kan worden opgemaakt wanneer zij deze verwondingen opliepen, geen melding maakt van andere stappen die werden ondernomen om deze stukken te onderzoeken. Te dezen bemerkt de Raad dat het bij het onderzoek naar neergelegde documenten tot de soevereine beoordelingsbevoegdheid behoort van de commissaris-generaal, en bijgevolg ook van de Raad, om zich uit te spreken over de bewijswaarde van documenten, ook indien de echtheid ervan niet wordt betwist (RvS 1 oktober 2021, nr. 14.605 (c)). Aan voorgelegde documenten kan dus geenszins slechts bewijswaarde worden ontzegd indien

de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. Te dezen benadrukt de Raad dat de neergelegde documenten inderdaad afgewezen worden omdat het kopieën betreffen, documenten in Pakistan gemakkelijk vervalst kunnen worden en uit de foto's van de verwondingen van zijn zoon en broer niet kan worden opgemaakt wanneer zij deze verwondingen opliepen, waardoor deze evenmin in aanmerking kunnen worden genomen als zijne documenten die zijn relaas staven. Deze overwegingen volstaan op zich. Desalniettemin blijkt uit het voorgaande dat er ook nog bijkomende redenen inzake de inhoud of de manier van neerlegging worden aangehaald ter weerlegging van het merendeel van de voorgelegde documenten. Volledigheidshalve merkt de Raad op dat verzoeker in zijn verzoekschrift evenmin enige uitleg verschaft inzake de door hem na zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal neergelegde documenten.

Waar verzoeker in het verzoekschrift betoogt dat, gelet op de bijzondere kwetsbaarheid van verzoekers om internationale bescherming (in detentie) en in het bijzonder de grote moeilijkheden waarmee zij geconfronteerd worden om documenten te verzamelen, niet kan verwacht worden dat hij alle noodzakelijke bewijzen voor zijn problemen voorlegt, merkt de Raad op dat er in het voormelde enkel onderzoek wordt gedaan naar de door hem voorgelegde documenten en niet wordt gewezen op een gebrek aan bepaalde documenten.

2.3.7.3.2. Bovendien stelt de Raad, in navolging van de verwerende partij, vast dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerd politiek profiel, hetgeen een bijkomende tegenindicatie vormt voor de geloofwaardigheid van zijn problemen. De commissaris-generaal oordeelt in dit verband met recht het volgende in de bestreden beslissing:

“U zegt dat u opkwam voor de partij PTI in de lokale verkiezingen van councillor van het dorp in 2018 en 2022 (CGVS p.13). Daarvoor had u een lidkaart zegt u. Nochtans had u voordien in de vragenlijst van het CGVS aangegeven dat u enkel aanhanger was van de PTI en dat u niet actief was (Vragenlijst van het CGVS vraag 3). Indien u zich effectief kandidaat stelde mag verondersteld worden dat u dat zo aangeeft wanneer u gevraagd wordt naar de redenen waarom u Pakistan verliet. Bovendien verklaart u dat u zich in 2022 een tweede keer verkiesbaar stelde voor de lokale verkiezingen en dat daarbij de stembussen met stembiljetten door de tegenpartij in brand werden gestoken (CGVS p.13). Dat is een ernstig incident en u vermeldde dat niet in de vragenlijst van het CGVS waar u naar de redenen van uw vertrek werd gevraagd (Vragenlijst van het CGVS vraag 3 en 5). In elk geval kon u niets voorleggen dat dit ernstige incident kan staven, noch een politierapport, noch enige mediaverslaggeving (CGVS p.14). Ten slotte merkt het CGVS op dat u inhoudelijk de PTI, haar ideologie en uw visie niet veel verder kan beschrijven dan het opkomen voor de gewone en de arme mensen en het zoeken naar oplossingen voor hen (CGVS p.12 en 16).

[...]

U kan geen enkel stuk neerleggen waaruit uw activiteiten voor de PTI blijken (CGVS p.14). Noch kan u aangeven of ergens een eventueel objectieve bron kan gevonden worden waarin uw kandidatuur zou vermeld worden (CGVS p.14 en 15). Uit de stukken die u wel voorlegde blijkt nergens dat u actief was voor de PTI.”

Wat betreft verzoekers betoog in het verzoekschrift dat, gelet op de bijzondere kwetsbaarheid van verzoekers om internationale bescherming (in detentie) en in het bijzonder de grote moeilijkheden waarmee zij geconfronteerd worden om documenten te verzamelen, niet kan verwacht worden dat hij alle noodzakelijke bewijzen voor zijn problemen voorlegt, oordeelt de Raad in dit verband dat het gebrek aan enig bewijs van zijn politieke activiteiten slechts een bijkomend argument is om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van zijn politiek profiel, naast het feit dat hij hierover tegenstrijdige en uitermate beperkte verklaringen aflegt. Hoe dan ook blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat verzoeker in staat was andere documenten te bekomen na zijn vertrek uit Pakistan (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, 7), waardoor niet kan ingezien worden waarom dit niet zou lukken inzake documenten ter staving van zijn beweerd politiek profiel.

2.3.7.3.3. Inzake de bewijslast wordt nog benadrukt dat deze in beginsel bij de verzoeker om internationale bescherming zelf rust. Het weze herhaald dat het aan een verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De Raad kan hier slechts vaststellen dat verzoeker er, gelet op de pertinente en terechte vaststellingen in de bestreden beslissing, niet in is geslaagd het door hem voorgehouden politiek profiel en de daaruit voortvloeiende problemen en vrees aannemelijk te maken. Uit niets blijkt dat verzoeker een onmogelijke bewijslast werd opgelegd; bovendien laat hij na *in concreto* toe te lichten op welke wijze en waarom in zijn geval een te hoge bewijslast zou zijn opgelegd.

2.3.7.3.4. De door verzoeker in het verzoekschrift aangehaalde en geciteerde informatie is geenszins afdoende om aan te tonen dat hij een vrees voor vervolging koestert ten aanzien van Pakistan, hetgeen *in concreto* dient te worden aangetoond. In deze benadrukt de Raad dat de commissaris-generaal op goede gronden vaststelde dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden relaas, en dat verzoeker evenmin zijn vermeend politiek profiel aannemelijk maakt. De thans aangevoerde algemene informatie doet geen afbreuk aan de pertinente overwegingen van de bestreden beslissing die betrekking hebben op verzoekers individuele situatie en waaruit, zo weze herhaald, genoegzaam blijkt dat aan zijn relaas, alsook zijn vermeend politiek profiel, geen geloof kan worden gehecht. Ook het gegeven als zou verzoekers voorgehouden relaas (of de verklaringen inzake zijn vermeend politiek profiel) overeenstemmen met deze informatie, doet geen afbreuk aan de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing.

2.3.7.3.5. Tot slot merkt de Raad op dat er in het voorgaande nergens wordt verwezen naar het al dan niet voorhanden zijn van nationale bescherming in hoofde van verzoeker, zodat zijn betoog in het verzoekschrift in dit verband niet dienstig is.

2.3.7.4. Daarnaast oordeelt de Raad dat verzoeker ook los van zijn ongeloofwaardig relaas geen nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt. Waar hij in het verzoekschrift betoogt dat er in Pakistan sprake is van systematische repressie van tegenstanders van het regime, benadrukt de Raad dat verzoekers politiek profiel, gelet op het gestelde onder punt 2.3.7.3.1. van het onderhavig arrest, niet geloofwaardig is en dat hij evenmin aannemelijk maakt dat hij op andere wijze een tegenstander vormt van het Pakistaanse regime. Hoe dan ook is de door verzoeker in zijn verzoekschrift aangehaalde algemene informatie niet van aard een gegronde vrees voor vervolging in zijn hoofde aannemelijk te maken.

2.3.7.5. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maakt.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoeker maakt immers op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de bestreden beslissing geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

2.3.7.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.8.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt op basis waarvan het bestaan van een reëel risico op de doodstraf of executie in zijn hoofde kan worden afgeleid.

2.3.8.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van zijn vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonst waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt gevisieerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Pakistan zou hebben gekend.

2.3.8.3. De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

In deze moet rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest ‘Elgafaji’ waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, § 30); en

- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat “hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji/Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39).

Uit hetgeen voorafgaat volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

In de bestreden beslissing wordt in verband met de veiligheidssituatie in Pakistan, op basis van de meest recente landeninformatie, met name EUAA “Pakistan Country Focus” van december 2024 en de COI Focus “Pakistan: Security situation” van 25 juni 2024 het volgende gesteld:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Pakistan: Security situation** van 25 juni 2024, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_pakistan_security_situation_20240625_0.pdf en de **EUAA Pakistan Country Focus** van december 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-12/2024_12_EUAA_COI_Report_Pakistan_Country_Focus.pdf) blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder de uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de veiligheidssituatie in Pakistan in 2023 verslechterd is ten opzichte van de jaren daarvoor. De cijfers voor 2023 wijzen op een toename van het aantal incidenten en burgerslachtoffers in vergelijking met 2022. Deze trend zet zich verder in de eerste helft van 2024. Er is sprake van veranderde terreurtactieken, de wederopstanding van de Pakistaanse Taliban, en een toename in spanningen tussen soennieten en sjiieten, welke een toename van aanslagen in het land tot gevolg hadden. Daarnaast heeft de machtsovername door de taliban in buurland Afghanistan een impact gehad op het geweld in Pakistan, onder andere door het heen-en-weer reizen van militanten. Het noordwesten van Pakistan wordt geteisterd door opflakkerend geweld, voornamelijk gepleegd door militanten van Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP), en in mindere mate ISKP. De overgrote meerderheid van veiligheidsincidenten vinden plaats in de provincies Khyber Pakhtunkwa en Balochistan. Dit conflict is eerder lokaal van aard en speelt zich hoofdzakelijk af in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Andere regio's in Pakistan werden veel minder getroffen door veiligheidsincidenten, zoals bijvoorbeeld in de provincies Punjab, Islamabad en Gilgit-Baltistan.

De periode 2023 en begin 2024 werd gekenmerkt door een woelig politiek klimaat. Voormalig eerste minister Imran Khan trachtte de provinciale verkiezingen, die voorzien waren voor oktober 2023, te vervroegen door de provinciale parlementen van Punjab en Khyber-Pakhtunkwa te ontbinden in januari 2023. Khan kondigde massaprotesten aan in mei 2023. Op 9 mei 2023 werd Khan gearresteerd op beschuldiging van corruptie, wat leidde tot een toename van geweldsincidenten (protesten, aanvallen tegen veiligheidspersoneel en het viseren van de woningen van hooggeplaatste militairen). Op 5 augustus 2023 werd Khan veroordeeld tot drie jaar gevangenisstraf voor het verkopen van staatsgeschenken die hij kreeg in officiële hoedanigheid, maar in beroep werd zijn straf opgeschort. Op 21 oktober 2023 keerde voormalig eerste minister Nawaz Sharif terug naar Pakistan na een verbanning van vier jaar. Op 13 januari 2024 besliste het Hooggerechtshof dat de PTI niet langer gebruik mocht maken van de cricketbat als verkiezingssymbool, waardoor de leden moesten deelnemen als onafhankelijke kandidaten. Op 30 januari 2024 werd Khan veroordeeld tot een gevangenisstraf van tien jaar voor het vrijgeven van staatsgeheimen en de volgende dag werden hij en zijn vrouw veroordeeld tot een gevangenisstraf van veertien jaar voor het verkopen van staatsgeschenken. De verkiezingen vonden plaats op 8 februari 2024 onder communicatie blackout, opgelegd door de overheid. De

onafhankelijke kandidaten gesteund door Khan wonnen de meeste zetels in het parlement, gevolgd door PML-N en PPP. PML-N en PPP vormden een coalitie en op 3 maart 2024 werd Shebhaz Sharif aangesteld voor een tweede termijn als eerste minister. De PTI deed een oproep tot protesten om de verkiezingsuitslag aan te kaarten en stelde in beroep te gaan tegen de verkiezingsresultaten. Dit woelige politieke klimaat heeft bijgedragen tot een stijging van de veiligheidsincidenten in 2023 en de eerste drie trimesters van 2024. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend kan zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in het land van herkomst van verzoeker, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar hij afkomstig is. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

De provincie Punjab in het oosten van Pakistan wordt beschouwd als het politieke en economische centrum van Pakistan. Naast de TTP waren ook anti-India groepen zoals Jaish-e Muhammad (JeM) en militanten uit Balochistan aanwezig in Punjab. Punjab is de dichtstbevolkte provincie van Pakistan en had in 2017 een geschat inwonersaantal van bijna 110 miljoen inwoners. Meer dan de helft daarvan leeft in rurale gebieden.

Volgens ACLED werden er in 2023 70 veiligheidsincidenten gemeld, waarvan 21 incidenten werden gecodeerd als 'battles', zes incidenten als 'explosions/remote violence' en 58 incidenten als 'violence against civilians'. In het eerste trimester van 2024 werden er volgens ACLED vijftien veiligheidsincidenten gemeld. PIPS registreerde in 2023 zes aanvallen die door gewapende groeperingen uitgevoerd werden tegenover drie in 2022. PICSS registreerde voor deze periode veertien incidenten in vergelijking met drie in 2022. CRSS, dat rapporteert over militante aanvallen en geweld gelinkt aan antiterrorisme operaties, registreerde in 2023 47 veiligheidsincidenten, en in de eerste negen maanden van 2024 38 veiligheidsincidenten. Er werd gerapporteerd dat de TTP in januari 2024 een militante vleugel 'Istrna' oprichtte met als doel het uitvoeren van aanvallen op veiligheidspersoneel in de provincie Punjab. Het geweld dat plaatsvond is in hoofdzaak doelgericht van aard, waarbij de veiligheidsdiensten en de overheid in het algemeen de voornaamste doelwitten waren. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Punjab in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

Er wordt gemeld dat een groep van 21 Pakistaanse Hindoes in augustus 2024 Punjab verlaten hebben naar India omwille van bezorgdheid over mogelijke aanvallen tegen Hindoes. Er was geen andere informatie voorhanden over interne of externe ontheemding veroorzaakt door een conflict binnen of buiten de provincie Punjab.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Punjab in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Punjab een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Pakistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

Deze overwegingen zijn pertinent en draagkrachtig en vinden allen steun in de gehanteerde landeninformatie.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen algemene informatie bijbrengt, laat staan informatie waaruit blijkt dat er in Pakistan of specifiek in zijn regio van herkomst sprake is van een dermate hoge mate aan willekeurig geweld dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Daar uit de algemene informatie, waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, blijkt dat er wel sprake is van een zekere mate van willekeurig geweld in verzoekers regio van herkomst, wat op zich niet betwist wordt in het verzoekschrift, oordeelde de commissaris-generaal terdege dat de vraag rijst of hij persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Punjab in zijn hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat hij bij een terugkeer naar de provincie Punjab een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Verzoeker toont dit evenwel niet aan. Waar hij in het verzoekschrift benadrukt dat de geweldsincidenten waarvan gesproken wordt in de in de bestreden beslissing aangehaalde algemene informatie voornamelijk betrekking hebben op tegenstanders van het huidige regime in Pakistan, zoals aanhangers van de partij PTI, merkt de Raad op dat – nog los van de vraag of effectief uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het willekeurig geweld voornamelijk gericht is op tegenstanders

van het huidige regime in Pakistan – er hierboven reeds werd geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn politiek profiel en dat hij evenmin aannemelijk maakt dat hij op andere wijze een tegenstander vormt van het Pakistaanse regime.

2.3.8.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Pakistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker uitvoerig werd gehoord bij het commissariaat-generaal. Tijdens een persoonlijk onderhoud, via videoconferentie, kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtredenen uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in de aanwezigheid van een tolk die het Urdu machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.11. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.12. Waar verzoeker "*als uiterst subsidiair verzoek*" vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf februari tweeduizend zesentwintig door:

V. SERBRUYNS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS